

Isten nékem erőm, bizodalمام

A vízkeresztí idő lezárásaként ismét Jézus isteni dicsőségéről szóló igeszakaszokat jelöl ki a perikóparend. Az evangéliumban (Jézus a megdicsőülés hegyén, Mt 17, 1–9) és az epistolában (Az apostoli prófécia bizonyossága, 2Pt 1, 16–21) egybehangzóan megszólal az Atyaisten bizonyágtétele egyetlen Fiáról: „Ez az én szeretett Fiam, akiben gyönyörködöm.” A kollektá imádság Krisztus világosságáért könyörög, hogy az segítsen minket is az örök dicsőségre.

A hét éneke, az *Isten nekem erőm, bizodalمام* (EÉ 338) leginkább a kollektá gondolataihoz kapcsolható, s az egyes ember szemszögéből láttatja Krisztusnak a megváltás munkájában megszerzett dicsőségét. Így megerősíti a heti ígét: „Fölötted ott ragyog az Úr, dicsősége meglátszik rajtad.” (Ézs 60, 2)

Ezt az erőteljes mondanivalójú éneket a *Dunántúli énekeskönyv* 1955-ös bővítésekor ismerhette meg az egész magyarországi evangélikusság (Dt 778). Ott ez áll a szövegről: „*Tranoscius* énekeskönyvéből”. *Vietórisz József* nyíregyházi gimnáziumi tanár és igazgató teljes *Cythara Sanctorum* fordítását 1935-ben adta ki a *Magyar Luther-Társaság*, ebben a gyűjteményben *Az Úristen az én reménységem* (CS 584) címmel található meg az ének. Mostani énekeskönyvünkben e fordítás többszörösen átdolgozott változata szerepel. A szokatlan formájú (10, 4, 7, 5, 6, 5 szótagszámú) strófa szaffikus eredetűnek látszik.

Adataink szerint az ének cseh mintára, az 1567-es *Prágai graduálra* vezethető vissza. Itt található a szerencsés kézzel formált – pentaton fordulatokkal gazdagított – eol dallam is. Erejét és kiegyensúlyozottságát az adja, hogy előbb a kezdőhangról, az alaphang oktávjáról még feljebb tör, majd a sorok közt arányosan elosztva, fokozatosan ereszkedik a záróhangra.

A heti énekké választás nagy eredménye, hogy – mivel a vízkereszt ünnepe utáni utolsó vasárnap soha nem marad el – a *Prágai graduálban* fellelt értékes és különleges dallam olyan években is elhangzik gyülekezeteinkben, amikor a vízkeresztí idő rövidebb.

Hat strófás énekünk 1., 2. és 4. versszakát *Gárdonyi Zoltán* dolgozta fel *Magasztaló ének* című vegyes kari művében; megtalálható *Gárdonyi Egyházi kórusműveinek* – azonos című – II. kötetében, a 28. oldalon (ReZEM, 2001).

Az ének szövege az utolsó időkre is utal (2. versszaka így kezdődik: „Benne élek, haláltól sem félek, / Jót remélek”), megerősítve a vízkeresztí idő végének eszkatologikus jellegét. Tematikája miatt alkalmas arra, hogy sír mellett megálló, gyászoló gyülekezeteknek erőt és reménységet adjon.